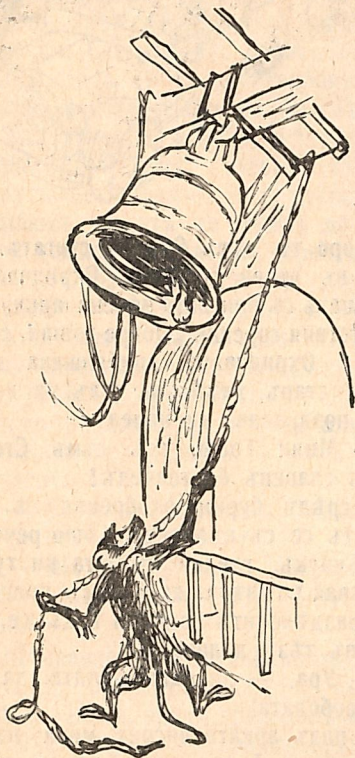

рой вредъ въ България и тукъ, че безстрашието вредъ се почита въ този свѣтъ.

— Браво! — рече му Бибукъ, — Ти си истинскиятъ внукъ на юнака Крали Марко.

А детето отговори: — Знамъ, и вашата дружина е прочута и се слави вредъ изъ нашата родина. Хайде съ мене, господа, да разгледате града!

Празникъ въвъ града настана, надеино подиръ малко празнично заби камбана. Кой я бие въ този часъ? — вдигатъ погледъ, виждатъ, ето, тамъ отишло шимпанзето, покачило се завчасъ. И отново на площада почва весело тогазъ българско олимпияда.

Шимпанзето викна: — Брей, нашта Вѣра славно пѣй, а пѣкъ Калмаръ и Бибукъ въ скокове сж първи тукъ. Пакъ ще взематъ тѣ награда, а на менъ какво

се пада? За катерене награда искамъ днеска, господа!

Както рече, тѣй и стана, Бибукъ съ новитѣ ботуши изпревари триста души. Калмаръ пѣкъ овчарски скокъ тамъ направи най-високъ. Всѣки нѣщо получава, мигомъ олелия става: Шимпанзето бѣга клето съ две-три ябълки въ ржцетѣ. Гонѣше го чичо: Стой! Дръжте го крадецъ е той! — Шимпанзето се обръща, весело му то отвърща: — Днеска е олимпияда, туй е моята награда! Въвъ дукяна се отбихъ самъ се днеска наградахъ. Азъ ще ямъ отъ този даръ, плаща моятъ господаръ.

И Бибукъ жълтици вади? — На ти, чичо, тѣзъ награди. Я недей се ти сърди, честно ги спечели ти, съ тичане следъ шимпанзето. Петъ жълтици давамъ, ето, днеска става на площада българска олимпияда. Туй е твоята награда!

Въ мигъ се чичото засмива и паритѣ бързо скрива. Всѣки вика, всѣки пѣй: — Бибукъ славенъ да живѣй!

И бибукската дружина хубаво си тукъ почина и следъ два дни по на югъ тя за Битоля замина. Край Селечка планина, въвъ дълбока долина рѣка Черна виждатъ тѣ. До завоя шомъ дойде, Гошо тжженъ се изправи и на славнитѣ войници подвижитѣ той разправи. И къмъ Битоля назападъ, презъ рѣката Черна свиха и наблизу до града черкова Света Недѣля да разгледатъ се отбиха. И отново търгватъ пакъ. Край бибукската дружина вредъ градина до градина. Шимпанзето пропѣлъзъ отъ камилата висока, гледа, гледа нашироко и градини и лозя, викна: — Весела дружино, тукъ е райската градина!

— Има тука, — викатъ всички, — и за хора, и за птички!

— Виждате ли, — Гошо рече, — колко вредомъ е богата въ Македония земята? Затова е спорътъ вѣченъ, всѣки иска да владѣй тукъ и пѣсни да си пѣй. Македонецътъ храбрецъ срещу всѣки чужденецъ дружно водилъ е борбата и заслужи